

Donald Bain
Jessica Fletcher

TO JE VRAŽDA, NAPSALA

Sváteční hostina

edice
KLOKAN

Copyright © 2009 Universal City Studios Productions LLLP.
Murder, She Wrote is a trademark
and copyright of Universal Studios.
Translation © Šárka Tulcová, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

This edition published by arrangement with Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu A FATAL FEAST
(Murder, She Wrote 32)
vydaného v roce 2010 nakladatelstvím Obsidian,
an imprint of New American Library,
a division of Penguin Group (USA) Inc.,
přeložila Šárka Tulcová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-331-4

Kapitola jedna

„Brý ráno, paní Fletcherová.“

„Dobré ráno, Newte. Dnes máme krásný den.“

„To tedy jo. Je radost být v takový den venku.“

Newt vytáhl z brašny svazek pošty a podal mi jej. „Zdá se, že dnes vám toho přišlo docela hodně.“

„Nejsem si jistá, že to je dobře,“ odpověděla jsem a zběžně jsem se probírala obálkami. „Záleží na tom, co se skrývá uvnitř.“

„V tom máte nejspíš pravdu. Třeba tam najdete něco, co vám spraví ten váš zaseknutej psací stroj.“

Nejspíš jsem se zatvářila překvapeně. „Vy o tom víte, Newte?“

Vypadal zkroušeně. „Nevěděl jsem, že to má být tajný,“ omlouval se, „ve městě o tom mluví snad každý. No nic, radši budu pokračovat po své trase. Přeju pěkný den, paní Fletcherová, a hodně štěstí s tou vaší knížkou.“

Když se otočil, že půjde, oba jsme se zadívali přes ulici, kde stál jakýsi muž.

„Znáte ho, Newte?“

„Netvrdil bych, že ho znám, ale vím, kdo to je. Nějaký Billups, Hubert Billups.“

„Zřejmě se nedávno přistěhoval,“ konstatovala jsem. „Poprvé jsem ho zaznamenala minulý týden.“

Tvář Huberta Billupse zakrýval ježatý rezavý plnovous. Stál jako socha, paže založené přes prsa, pohled upřený na konec ulice, ačkoliv párkrát jsem ho přistihla, jak se dívá na mě. Na půlku listopadu byl nezvykle teplý den, přesto na sobě měl červeno-černý vlněný kabát, šálu, černou pletenou čepici a bytelné zimní boty – stejné oblečení, v němž jsem ho viděla i během minulého týdne, tedy v ty dny, kdy se usídlil naproti mému domu.

„Všechno v pořádku, paní Fletcherová?“ zeptal se Newt, když si všiml mého znepokojeného výrazu.

„Prosím? Ach, ano, Newte, v pohodě.“

„Není odtud, přišel asi před měsícem, aspoň tak jsem to zaslech,“ informoval mě pošťák. „Bydlí na ubytovně kousek od průmyslové zóny. Kdosi říkal, že snad býval kuchař, ale podle mě to není jistý. Divnej chlapík, že jo? Tu a tam na něho narazím ve městě, posedává na lavičce nebo když prší, tak v nějaký budově. Jen tak sedí a čučí do prázdna. Zřejmě je mešuge nebo ožrala, podle mého soudu. No nic, mějte se, paní Fletcherová. Slyšel jsem, že k vám má na Díkůvzdání přijet váš přítel. Na to se určitě těšíte.“

Drbárna v Cabot Cove funguje na plné obrátky.

Povzdechla jsem. „Jistěže se těším. Díky za poštu, Newte. Pozdravujte rodinu.“

Vrátila jsem se do domu, usadila se v pracovně a pohlédla dopisy, katalogy a další poštu na stůl. Otočila jsem židli k počítači a koukla na slova na obrazovce. Stejná slova, co na mě zírají už dva dny. Jen z pohledu na ně se mi svírá žaludek.

Newt měl pravdu. Momentálně zažívám vzácný případ tvůrčí krize, přitom termín odevzdání knihy se rychle blíží, patnáctého prosince, abych byla úplně přesná. Vždycky jsem si zakládala na tom, že odevzdávám rukopisy včas.

Vím, že někteří spisovatelé berou datum stanovené nakladatelem jen jako mírné doporučení, a to v lepším případě. Já to tak nikdy necítila. Pro mě je dodržení termínu známkou profesionality v jakémkoli povolání a ráda bych se za profesionálku považovala.

Jenže pokud se mi nepodaří tenhle blok prolomit, zřejmě nedostojím své pověsti, že vždy vše odevzdávám v termínu. Za to, že s prací zaostávám, přijímám plnou odpovědnost, ale podílejí se na tom i další faktory.

Do Děkuvzdání už chybí jen něco přes týden, což pocho-pitelně znamená, že se děje spousta věcí, které nemají nic společného s detektivkou či obecně s tvůrčím psaním. Souhlasila jsem, že letos uspořádám slavnostní večeři u sebe doma, ovšem šerifova manželka, Maureen Metzgerová, se nabídla, že mi s přípravami pomůže. Pokud jde o vaření, moc jí to nejde, ale co jí chybí na zkušenostech, dohání nadšením. U stolu nás bude devět, včetně – jak podle Newtova komentáře ví zřejmě celé město – mého drahého skotského přítele George Sutherlanda, inspektora Scotland Yardu, který dorazí z Londýna. Nepodléhám iluzi, že se počet hostů ustálí na devíti. V minulosti se většinou někdo přidal na poslední chvíli, což mi ani v nejmenším nevadí. Když přijde na věc, dokážu ke stolu vmáčknout i čtrnáct lidí.

S Georgem jsme se neviděli už dlouhé měsíce a já měla ohromnou radost, když přijal mé pozvání – pravda, poněkud na poslední chvíli –, aby se v Cabot Cove zúčastnil oslav tradičního amerického Děkuvzdání. Moc si přeju, aby to pro něj byl výjimečný zážitek, a hodlám si dát záležet na skvělém jídle podávaném se srdečnou vřelostí, která by tento svátek měla vždy provázet.

Znovu jsem obrátila pozornost k obrazovce počítače a utrápeně se zašklebila.

Kdy si najdu čas tu knihu dokončit?

Od práce mě rozptylovaly ještě další kratochvíle.

Každý rok pořádá město na Den díkůvzdání slavnostní přehlídku v duchu prvních oslav tohoto svátku. Letos jsem většinu scénáře napsala já a věnovala hodně času spolupráci s dalšími autory, a to nemluvím o zkouškách, než jsme uznali, že se z našeho společného úsilí zrodilo plnohodnotné představení. Navíc jsem se jako každý rok hodlala také zapojit v místním domově důchodců, kde prostíráme sváteční hostinu pro potřebné spoluobčany.

Není divu, že jsem se s knihou zasekla. Často slýchám, že jsem si ukousla víc, než dokážu sníst – bez narážky na nastávající opulentní večeři – a tento rok ukázal, že na tom obvinění může být zrnko pravdy.

Postavila jsem se k oknu do ulice a roztáhla záclony. Pan Billups tam stále nehybně stál. Když si mě všiml, otočil hlavu, jako by se díval do dáli. Přepadl mě tíž nepříjemný pocit, jímž trpím už od minulého týdne, kdy se usadil naproti mému domu. Nepřešlapoval tam každý den, ale dost často, aby bylo zřejmé, že si místo nevybral náhodně. Párkrát, když jsem vycházela z domu, jsem mu zamávala, ale nedočkala jsem se žádné reakce kromě upřeného pohledu.

Tipovala jsem, že spíš trpí nějakou formou demence, než že by holdoval alkoholu, jak naznačoval Newt – nikdy jsem neviděla, že by se potácel –, ale usoudila jsem, že je nejspíš neškodný, a měla jsem radost, že si aspoň může dovolit pokoj na ubytovně. Velmi cítím s těmi, kdo z nějakého důvodu, většinou bez vlastního zavinění, vypadli ze standardního běhu života. Jistě, někteří špatně skončili, protože nadužívali drogy nebo alkohol, a i v Cabot Cove mohl člověk pár takových individuí potkat, což však představovalo pouze přirozený důsledek toho, jak se město rozrůstalo. Naštěstí náš starosta, Jim Shevlin, spolu s městskou radou zřídili program, který měl těmto lidem pomoci nežít na ulici.

Naposledy jsem pohlédla na pořad stejný text na monitoru a rozhodla se, že než bych se bezvýsledně lopotila

s románem, raději si projdu poštu. Zaujala mě jedna obálka klasického kancelářského formátu. Adresu někdo napsal úhledným rukopisem, ale podle ničeho nešlo identifikovat odesílatele. To je divné, pomyslela jsem si, zatímco jsem ji otvírala. Vylovila jsem jeden list velikosti A4 poskládaný na třetiny. Když jsem ho rozložila, našla jsem uprostřed nalepené velké písmeno A očividně vystřižené z nějakého časopisu. Dlouho jsem na ně zírala. Co může znamenat? Kdo mi ho poslal? A *proč* mi vůbec někdo něco takového posílá?

Vytáhla jsem ze zásuvky stolu lupu a pozorně si prohlédla papír i obálku. Neobjevila jsem nic, co by mi poskytlo vodítko, kdo se za tím prapodivným anonymem skrývá. Rozmazané razítko na známce skoro nešlo přečíst. Mhouřila jsem oči na zvětšený otisk ve snaze dopátrat se alespoň podací pošty. Dokázala jsem rozluštit jen to, že dopis byl odeslán z Ohia.

Ohio?

Zazvonil domovní zvonek. Položila jsem obálku i list papíru na hromádku ostatní pošty a šla otevřít. Za dveřmi stál řidič místní taxislužby, kterou pravidelně využívám. „Troubil jsem na vás, paní Fletcherová,“ zubil se.

„Propána, Nicku,“ zhrozila jsem se. „Neslyšela jsem vás. Moc se omlouvám. Dejte mi, prosím, minutku.“

„Napadlo mě to. Nic se nestalo a nemusíte spěchat.“

Úplně jsem zapomněla, že jsem si objednala taxi, aby mě zavezlo na schůzku organizačního výboru naší přehlídky ke Dni díkůvzdání. Popadla jsem kabelku a složku se scénářem, vrhla poslední letmý pohled na podivný dopis a vyšla ven. Než jsem nastoupila do taxíku, podívala jsem se přes ulici. Hubert Billups zmizel.

„Všechno v pořádku, paní Fletcherová?“ zeptal se starostlivě Nick, když jsme z příjezdové cesty zahýbali na silnici.

„Ano, v pořádku. Děkuji za optání.“

Kdybych odpověděla upřímně, řekla bych: „*Nejsem si jistá.*“

Kapitola dvě

Po schůzce výboru jsem zamířila k přístavní jídelně u Mary na šálek čaje a nejnovější drby. Pochopitelně se jich část týkala mě a já si říkala, že se třeba o příčinách svých spisovatelských potíží dozvím i něco, o čem jsem zatím neměla ani zdání.

Přestože už skončila rušná turistická sezóna, v jídelně bylo docela plno. Natahovala jsem krk, jestli nezahlédnu prázdný stůl nebo aspoň stůl, kde se hosté chystají platit. Už jsem se smířila s tím, že si sednu k pultu, když na mě zamávala Beth Wappingerová. „Jessico, přisedni si ke mně!“ A ukázala na druhou židli u jejího stolku.

„Ráda.“

„Já zas za chvílku musím zpátky do práce, ale aspoň nemusíš čekat, až se uvolní stůl.“

S Beth jsem se seznámila před třemi lety, když se společně s manželem Joshem přestěhovali do Cabot Cove z Portlandu. Nedlouho potom si otevřela v centru města butik se značkovou módou za zlevněné ceny a slušně se jí dařilo. Často žertovala, že bez obchodu by se zbláznila nudou. Josh pracoval jako obchodní zástupce a byl většinu měsíce pryč: cestoval po celých Státech a sháněl nové zákazníky pro firmy, pro které dělal.

„Už máš na Díkůvzdání všechno zařízené?“ zajímala se, když nedávno najatá číšnice odešla s mou objednávkou.

„Kéž by.“ Přehnaně jsem si povzdychla, abych zdůraznila, jak se mi nedaří. „Čas tak strašně letí a s tím, co všechno musím stíhat, mi dny přijdou příliš krátké.“

„Určitě jsi pod tlakem,“ přikývla soucitně, „s termínem odevzdání knihy a tak.“

Rozesmála jsem se. „Zdá se, že o tom ví celé město.“

„Cena za slávu, Jessico. Jsi přece přední občanka Cabot Cove.“

Chystala jsem se to popřít, ale Beth se omluvila: „Promiň, musím běžet. Nechci tam nechávat novou prodavačku dlouho samotnou. Ať se ti podaří knížku odevzdat včas. Už se těším, až si ji přečtu.“

Když odcházela, střetla se ve dveřích se Sethem Hazlitem. Za ním jsem zahlédla Huberta Billupse, jak se opírá o zábradlí v přístavišti, ruce založené na prsou.

„Nevadí, když ti budu dělat společnost?“ zeptal se oblíbený cabotcoveský doktor a můj dobrý přítel a usadil se, aniž čekal na odpověď.

„Vypadáš dnes ráno nezvykle čiperně,“ prohodila jsem.

„Cítím se skvěle. Zrovna jsem byl v nemocnici zkontrolovat paní Watsonovou. Úspěšně se zotavuje po operaci. Ještěže jsem dal na své podezření, co její potíže můžou znamenat, a poslal ji k odborníkovi.“

„Vždycky jsi byl skvělý diagnostik, Sethe.“

„Snažím se.“ Zamával na servírku a objednal si malou porci Mařiných proslavených lívanců s borůvkami a k tomu křupavé plátky slaniny. Sice se mu nedalo nic vytknout jako diagnostikovi, ovšem jako výživový poradce by neuspěl, zvláště když šlo o jeho jídelníček.

Povídali jsme si o všem možném, včetně mých plánů na slavnostní večeři. Nevyhnutelně jsme se dostali k tomu, že se k nám letos připojí George Sutherland. „Doneslo se mi,

že sváteční hostina bude tentokrát za účasti Scotland Yardu. Už hezkých pár let ho uháníš, aby přijel na Děkuvzdání.“

„Přesně tak a mám hroznou radost, že konečně přijede. Pro mě je Den děkuvzdání nejoblíbenější americký svátek – panuje přátelská atmosféra a každý je vítán, což nám má připomínat všechny dobré hodnoty naší země.“

„Na rozdíl od jiného svátku, kdy běháš jako blázen a sháníš pro dárky pro půl města, že jo?“

„Tak nějak. Jen se všichni sejdeme u dobrého jídla a užíváme si, co máme. Ráda bych mu ukázala jiný obrázek Ameriky, než jaký zná z médií.“

„Kde bude bydlet?“

„To ještě nevím. Rozhodl se docela na poslední chvíli. Měla jsem v úmyslu obvolat nějaké hotely a motely dnes dopoledne, ale nějak jsem to nestihla. Pustím se do toho, hned jak přijdu domů.“

„Už jsi pokročila s detektivkou?“

S povzdechem jsem přiznala, že ne, a opřela se v židli.

Servírka položila před Setha vrchovatý talíř.

„To se ti vůbec nepodobá, že by ses s prací opozdila,“ prohlásil Seth a soustředěně si poléval lívance javorovým sirupem. Předtím je nakrájel na kousky. „Do řezu sirup lépe vsákne,“ vysvětlí, když se nad jeho postupem někdo podivuje.

„Zase moje práce,“ pronesla jsem už trochu podrážděně. „Já pochopitelně vím, že jsem pozadu.“ Naklonila jsem se blíž. „Sethe, když jsi přicházel, všiml sis toho chlápka na molu? V červeno-černém kabátě?“

„No jó, všiml. Proč se ptáš?“

„Pořád jen tak postává a zírá.“

„To je snad neškodný. Třeba doufá, že mu někdo dá pár drobáků.“

„Možná, ale přesto mě jeho neustálá přítomnost trochu zneklidňuje.“

„Neustálá?“

„No, vídám ho dost často.“

Seth se pootočil na židli, aby viděl oknem na Billupse. „Mně připadá v klidu,“ zamumlal a nechal si dolít kávu.

„Nejspíš máš pravdu.“

Zvažovala jsem, jestli se mám zmínit o divném dopise, co mi dnes přišel poštou, ale usoudila jsem, že i bez toho působím dost paranoidně. „Tak já už poběžím,“ řekla jsem nakonec, „když musím pro George ještě najít ubytování.“

„Jak to dojm, hodím tě domů,“ nabídl se.

V hltání snídaně ho několikrát přerušili různí lidé, kteří se zastavili prohodit s oblíbeným lékařem pár slov. Fran Winsteadová žádala, jestli by jí vystavil recept na další dávku manželových léků na tlak.

„Jasně. Zavolejte mi do ordinace asi tak za hodinu,“ odpověděl Seth.

Jednu dvojici, co na něj zamávala, jsem znala od vidění, ale nevěděla jsem, jak se jmenují. Nastěhovali se do domu na konci ulice, kde bydlím. Zeptala jsem se na ně Setha.

„Carsonovi, manželé. S ním jsem se ještě neseznámil, ale paní je moje nová pacientka.“

Poznamenala jsem, že koupili dům po Butterfieldových a že byl docela dlouho na prodej. „Ještě jsem neměla čas zajít je pozdravit.“

„Vypadají jako fajn lidi,“ usoudil Seth, nacpal si do pusy poslední sousto lívanců se slaninou a otřel si rty ubrouskem. „Jako sousedi by měli být v pohodě.“

Když jsme vyšli z restaurace, zaregistrovala jsem, že se Hubert Billups už nepoflakuje na molu. *To je dobře*, pomyslela jsem si. Jeho přítomnost ve mně vzbuzovala nevysvětlitelný nepokoj.

Doma jsem se pustila do obvolávání hotelů v okolí. Začala jsem těmi nejhezčími, ovšem bez úspěchu. Díkůvzdání připadá na čtvrtý listopadový čtvrtek a lidé si zpravidla udělají

prodloužený víkend, protože všechny hotely měly obsazeno. I lepší motely byly plné, stejně jako pár penzionů, v nichž by se podle mého soudu mohl George cítit pohodlně. „Mrzí mě to, Jessico,“ omlouval se Craig Thomas, který spolu s manželkou Jill vlastnil Blueberry Hill. „Už několik měsíců máme na tenhle termín plno. Kdybych věděl, že –“

„To je v pořádku, Craigu. Dobře vím, že volám pozdě. Ale kdyby někdo něco zrušil, tak na mě myslete. A pozdravujte Jill.“

Nedostatek ubytování mě neměl udivovat, přesto mě zaskočil. Nepočítala jsem s tím, že na svátky zavítá do Cabot Cove tolik návštěvníků. Kdyby mi George oznámil svůj příjezd už před několika měsíci, nebylo by obtížné najít mu slušný pokoj, jenže se rozhodl teprve před pár dny.

Nejdřív mě napadlo, že by mohl bydlet u mě, ale pak jsem si to rozmyslela. Místní šeptanda už tak trávila dost času nejrůznějšími spekulacemi o mých aktivitách. Přátelé navíc naráželi na to, že mezi námi musí jít o romantický vztah už od chvíle, kdy jsme se s Georgem před mnoha lety setkali v Londýně, a já nechtěla jejich bujnou fantazii přiživovat. Na těch domněnkách byla i trocha pravdy. S Georgem jsme si okamžitě padli do oka a dost to mezi námi jiskřilo – ale spokojili jsme se s tím, že jsme si vzájemnou náklonnost vyznávali slovy, a u toho zůstalo. Oba jsme předtím ovdověli a zařídili si rušný život nezávisle jeden na druhém, navíc nás dělil Atlantik, tak jsme se rozhodli tohle uspořádání respektovat, dokud... dokud bychom si to nerozmysleli. K tomu zatím nedošlo a já netušila, jestli ten den někdy nastane.

Zatímco jsem se pokoušela vymyslet, kde George ubytuju, a mezitím vrhala úzkostné pohledy na nečinně odpočívající počítač, zavolal Seth.

„Tak co, povedlo se ti zajistit hotel?“

„Ne,“ shrnula jsem stručně.

„To vypadá na problém.“

„Kdyby jen jeden. Hele, Sethe?“

„Mno?“

„Čekáš na Díkůvzdání nějakou návštěvu?“

„Letos ne. Proč se ptáš?“

„Víš, napadlo mě, že ta část domu, kde bydlela tvoje hospodyně, je pořád prázdná. Je to pěkný byt s příjemným výhledem do zahrady, tak —“

„Tak co?“

„No, jen si říkám – nežádala bych tě o to, kdybych nebyla v překerní situaci – zkrátka jsem si myslela, jestli by George, hm —“

„Ženská, už se konečně vymáčkni!“

„George by byl úplně vzorná návštěva – vždycky se chová ohleduplně – a jde jen o čtyři dny – teda možná pět – ale stejně většinu času bude trávit se mnou buď u mě doma, nebo večer ve městě – a vím, že by si toho strašně považoval, a už vůbec nemluví o tom, jak si toho budu vážit já. Zkrátka vadilo by ti moc, kdyby bydlel u tebe?“

Na druhé straně se rozhostilo ticho.

„Sethe?“

„Pořád jsem tady, Jessico. Předpokládám, že asi nemám moc na výběr.“

„Samozřejmě že máš,“ oponovala jsem, „a jestli by tě to příliš zatěžovalo, já to pochopím.“

Taky jsem chápala, že Sethova rozpolcenost pramení ještě z něčeho jiného, než že by s někým musel pět dnů sdílet svůj dům.

I když s Georgem při těch pár příležitostech, kdy se setkali, vycházeli dobře, můj dlouholetý přítel choval vůči Georgeovi jistou nedůvěru, nic osobního, ale proto, že George neskrýval zájem o mě. Seth se chová strašně ochranně, když jde o mě, jako otec, co má obavy o náctiletou dceru,

a musím přiznat, že mi jeho zásahy do soukromí občas vadí. Tyhle pocity však nikdy neměly dlouhého trvání. Nemám bližšího přítele, než je Seth Hazlitt, a tak mu jeho manýry a výstřednosti – a že jich není málo – snadno a rychle odpouštím. Vím, že to vždycky myslí dobře a jde mu jen o moje blaho, alespoň tak, jak si ho představuje on.

Někteří přátelé naznačují, že Sethova péče o mě není veskrze otcovská a že považuje George za soka, pokud jde o mé city. Pochopitelně je to hloupost, ale někdo si to nedá vymluvit.

„Vůbec mi to nebude vadit,“ prohlásil Seth, jako kdyby to myslel upřímně. „Ale hodlám normálně ordinovat.“

„Můžu ti slíbit, že George se bude maximálně snažit, aby nenarušil tvůj denní režim. Děkuju, Sethe, jsi vážně zlatíčko.“

Zamručel něco v odpověď a s tím jsme se rozloučili.

Několik následujících hodin jsem se pokoušela pracovat na rukopisu, jenže se mi to nedařilo. Očima jsem neustále odbíhala k papíru s velkým A. Co to může znamenat? ptala jsem se v duchu pořád dokola.

V pět odpoledne jsem se oblékla na večeri v restauraci v centru. Ať jsem se sebevíc snažila nemyslet na to záhadné písmeno, pevně mi uvízlo v mozku, a než se na příjezdové cestě objevil taxík, připustila jsem si, že mám pocuchané nervy – ten divný dopis, cizí muž jménem Hubert Billups, Díkůvzdání za rohem, Georgeův příjezd, organizace slavnosti a nakonec kniha, s níž se nedokážu hnout z místa.

„No tak, Jessico, vzpamatuj se,“ peskovala jsem se. „Přestaň dělat z komára velblouda.“

Dobrá rada, já vím.

Jako u všech dobře míněných rad největší výzvu představovalo řídit se jí

Kapitola tři

Příští den jsem se ráno vzbudila překvapivě odpočatá a svěží. Bála jsem se, že nedokážu usnout, když mi hlavou víří tolik starostí, ale nestalo se.

Hned jak jsem vstala z postele, napsala jsem Georgeovi e-mail, abych mu sdělila, že bude bydlet u Seta. Nevěděla jsem, jak na to zareaguje. I když spolu vycházeli bez potíží, ne každému vyhovuje bydlet doma u někoho, koho stěží zná.

Po snídani sestávající z ovoce, jednoho božského malinového koláče od Charlene Sassiové a čaje jsem se osprchovala, oblékla a zavázala se strávit dopoledne prací na románu. Odmítala jsem dopustit, abych v tomhle stadiu kariéry začala trpět spisovatelským blokem. Vždycky jsem tvrdila, že se bloky v tvůrčím psaní vyskytují pouze tehdy, když si autor neví rady s pokračováním příběhu. U snídani mě něco napadlo, takže jsem si věřila, že mě čeká plodné dopoledne.

Zrovna jsem se uhnízdila u počítače a chystala se natukat první větu, když se rozezněl domovní zvonek.

„Brý ráno, paní Fletcherová,“ pozdravil Newt, když mi podával docela objemný balíček. „Do schránky by to nevlezlo,“ vysvětlil, „a nechtěl jsem to jen tak nechat u dveří. Zdá se, že každou chvíli sprchne.“

Vzhlédla jsem k šedivé obloze. Měl pravdu, déšť byl na spadnutí a dal se cítit i ve vzduchu.

„Děkuju.“

„A ještě zbytek pošty,“ oznámil a položil ji na balíček. „Tak hezký den.“ Ukazováčkem se dotkl štítku čapky.

Rozhlédla jsem se, jestli na ulici neuvidím Huberta Bil-lupse, ale nebylo po něm ani památky. Den začal slibně.

Odnesla jsem poštu do kuchyně a složila ji na stůl. Obsah balíčku jsem znala: hezký růžový svetrík, co jsem si koupila, když jsem jela posledně do New Yorku na schůzku se svým nakladatelem Vaughanem Buckleym, takže balíček jsem odložila stranou a vrhla se na ostatní nadílku. Jedna obálka hned přitáhla mou pozornost. Zářivě žlutá, bez zpáteční adresy, ale písmo vypadalo povědomě. Vtom mi došlo, že adresa je napsaná stejným pečlivým rukopisem jako včerejší záhadný dopis s písmenem A. Otočila jsem obálku a hleděla na zalepený přehyb. Po zádech mi přešel mráz. Ne že by mi nikdo nikdy nevyhrožoval. Koneckonců, když se člověk angažuje při vyšetřování vražd, jak už se to párkrát přihodilo mě – dobře, možná víckrát – když během života tu a tam někoho naštvete, nemůže očekávat, že vyvázne bez škrábnutí. Čas od času mi někdo vyhrožoval odplatou, ale nikdy k ničemu nedošlo.

Namáhala jsem mozkové závity. Že by propustili z vězení někoho, kdo na mě měl pifku? Když má dojít k podmíněnému propuštění, policie obvykle informuje pachatelovy oběti. Jenže já nebyla obět. Moje účast na zločinech spočívala v pomoci příslušným úřadům. Pokud by propustili, ať už podmíněně nebo po odpykání celého trestu, nějakého vraha, jehož jsem pomohla usvědčit, pochybuji, že by někoho napadlo dát mi vědět.

Rozechvěle jsem rozlepila obálku a vytáhla bílý dopisní papír. Písmeno A bylo tentokrát žluté, vystřížené z lesklého časopisového papíru a nalepené naležato. Co má *tohle*

znamenat? Za ním následovalo podstatně větší oranžové S. Tot vše, nic víc.

Udělala jsem totéž, co včera. Prohlédla jsem stránku pod lupou, znovu s pražádným úspěchem. Razítko opět hlásalo Ohio.

Co se to děje?

Vrátila jsem se do studovny a probrala adresář, abych zjistila, kdo z mých známých bydlí v Ohiu. Našlo se jich docela dost, jenže k nikomu mi takové chování nesedělo. Mohlo by jít o vyšinutého čtenáře, který nějak získal mou adresu a rozhodl se pohrávat si se mnou? Během své spisovatelské kariéry už jsem se s podobnými typy setkala. Většinou se ukázalo, že jsou neškodní, až na jistého muže z autogramiády v Seattlu, kde jsem se zastavila cestou, než jsem se nalodila na plavbu kolem Aljašky. Tvrdil, že jsem ukradla pro svůj román jeho námět a důrazně při tom mával nebezpečně vyhlížejícím nožem. Nakonec se vše v klidu urovnalo, když dotyčného zatkli, ale přesto to mnou otrásl.

Rozhodla jsem se, že dopisy ukážu šerifovi Mortu Metzgerovi, aby mi řekl, co si o nich myslí. Dala jsem je tedy do kabelky, protože jsem měla v plánu jet dopoledne do centra kvůli zkoušce představení. Předtím si sednu k počítači, jak jsem zamýšlela, a konečně se vrhnu do práce.

O hodinu později už na mě z obrazovky hleděla jiná slova, ale nešlo o žádné terno. Podařilo se mi připsat jen jednu stránku, takže o nějakém produktivním strávení času nemohla být řeč. A co hůř. Přečetla jsem si svůj výtvar a nebyla jsem spokojená. Přesně tak vypadá to, čemu Vaughan Buckley s oblibou říká „slovní průjem“, což znamená, že text sice přibývá, ale nijak neposouvá příběh kupředu.

„Vzdej to, Jess,“ řekla jsem si nahlas. „Je poznat, že se do toho nutíš.“

Což byla pravda, i když jsem si uvědomovala, proč se nutím. Docházel mi čas.

Vrátila jsem se k mailům a zjistila, že George mezitím odpověděl.

Dobré ráno, Jessico, ačkoli v Londýně už máme pozdní odpoledne. Víš jistě, že to nebude našemu milému doktorovi vadit? Chápu, že asi není moc možností ubytování, když jsem se rozhodl na poslední chvíli, ale nechtěl bych být na obtíž. Určitě si uvědomuješ, že vztah mezi mnou a doktorem Hazlittem není zrovna jednoduchý. Ne že by někdy došlo k něčemu nepřijemnému, jen se naše setkání obvykle odehrávala v napjaté atmosféře. Zdá se mi to, nebo se tímto tvá něžná ručka pokouší uhladit drsnou půdu mezi tvými vášnivými obdivovateli? Ať je to, jak chce, moc si jeho pohostinnosti vážím a vyříd' mu mé srdečné díky za to, že mě přijme pod svou střechu. Už se nemůžu dočkat, až tě uvidím a prožijeme spolu ten jedinečný americký svátek. Všichni v práci mi to závidí. Srdečně George.

Hned jsem mu odepsala.

Jsem si jistá, že si to opravdu užijeme. Pokud jde o Setha, měl upřímnou radost, že tě může pozvat k sobě domů. Nepochybuji, že bude skvělý hostitel, když se zrovna nebude věnovat pacientům. Strávíme dost času společně a na tohle Díkůvzdání určitě nezapomeneme. S láskou Jessica.

No dobře, o Sethově nadšení, že George bude jeho hostem, jsem trochu přeháněla. Ale jen maličko.

Vyřídila jsem ještě pár dalších mailů, sbalila se a vyrazila do města. Rozhodla jsem se jet na kole. Když energicky šlápnu do pedálů, rozproudí se mi krev a snad i vyčistí hlava. Doufala jsem, že to zvládnou, než začne pršet.

Zkouška na slavnost Dne díkůvzdání probíhala v tělovičně místní střední školy. Rozhodli jsme se soustředit na roli, kterou hráli jednotliví prezidenti Spojených států v ustanovení tohoto dne jako oficiálního amerického svátku, přičemž vůdce národa ztělesňovali členové cabotcoveského amatérského divadla.

Nemohli jsme se shodnout, zda zařadíme prezidenta Franklina Roosevelta. Až do jeho nástupu do úřadu se Den díkůvzdání slavil vždy poslední čtvrtek v listopadu, jak to ve svém prohlášení v roce 1863 ustanovil Abraham Lincoln, ale Roosevelt ho posunul o týden dopředu, aby se prodloužila předvánoční nákupní horečka. Protest veřejnosti ho přiměl tento čin přehodnotit a posunout svátek zpět na původní den. V roce 1941 Kongres konečně posvětil Den díkůvzdání jako oficiální státní svátek, který se bude slavit vždy čtvrtý čtvrtek v listopadu.

„Trvám na tom, že bychom to, co Franklin provedl, vůbec neměli zmiňovat,“ prohlašoval jeden z divadelníků hlasitě a často. „Je ostudné, že upřednostnil komerční stránku.“

„Ale došlo k tomu,“ konstatovala režisérka představení Robin Stockdaleová. „Chceme to přece ukázat historicky věrně.“

„Vždyť zahrnujeme i Jeffersona,“ přidal se kdosi, „a ten Díkůvzdání ani slavit nechtěl. Tvrdil, že utrpení hrstky poutníků si nezasluhuje zvláštních oslav.“

Herečka, co dostala roli Sarah Josephy Haleové – tahle dáma jako redaktorka časopisu vedla čtyřicetiletou kampaň pomocí článků a dopisů různým prezidentům a sehrála klíčovou roli při přesvědčování Lincolna, aby den vyhlásil svátkem – namítla: „Upřímně, mně se ten scénář nelíbí, loňský byl lepší, když jsme zpodobňovali první Díkůvzdání z roku 1621.“

„Bez ohledu na to, co se ti líbí nebo nelíbí, Margaret, pojedeme podle nového scénáře,“ umlčela ji Robin. „Je velmi dobrý, Jessica a její výbor se na něm nadřeli a –“

Margaret se zvedla a odešla.

„Uděláme si patnáct minut přestávku,“ navrhla Robin moudře. Doprovodila jsem ji ven.

„Jessico, doufám, že ses neurazila. Margaret často něco plácne, aniž by vzala v úvahu city jiných.“

„Vůbec ne. Jsem zvyklá na recenze, a ne všechny jsou kladné. Člověk se nemůže zavděčit každému, i kdyby se nevímjak snažil.“

„Zavděčit se Margaret je v podstatě nemožné. Někdy bych nejraději rozhodila rukama a zapomněla, že nějaké Díkůvzdání vůbec existuje.“

Zasmála jsem se. „Jenže to bys nikdy neudělala, Robin. To se jen projevuje tvůj umělecký temperament.“

„Mělas slyšet, jak se hádali ohledně výběru hudby. Elsie Frickertová bojovala za ‚Krocana na slámě‘, z čehož Audrey Wiliamsová málem dostala záchvat. Představuje si pro takovou příležitost nějaký zádumčivější kus.“ Robin protočila oči v sloup.

„Jak tě znám, ty je uspokojíš obě. A Margaret taky. Vadilo by ti, kdybych už šla? Když je scénář hotový, nemám tu moc co na práci a musím ještě zařídit pár věcí.“

„Jistě, Jessico. Jenom běž. Já se ještě párkrát zhluboka nadechnu a vrátím se dovnitř.“

Zajela jsem na kole k policejní stanici a doufala, že v kanceláři zastihnu šerifa Metzgera. Měla jsem štěstí. Zrovna se vrátil ze železářství, kde rovnal spor mezi rozčileným zákazníkem a majitelem obchodu – cosi o nefunkční sekačce, která však nesla značné známky opotřebování, jak se s ní sekalo celé léto.

„Ránko, paní F.“ uvítal mě žoviálně. „Co vás sem přivádí?“
„Tohle.“

Vytáhla jsem z kabelky dva dopisy včetně obálek a přisunula je po stole před šerifa. Pozorně je studoval, vraštil čelo

a žmoulal si vnitřek tváře. Nakonec ke mně vzhlédl. „Kdo vám to poslal?“

Snažila jsem se nedat najevo podráždění. „Nevím. Myslela jsem si, že byste třeba mohl mít představu, co to znamená.“

Znovu si dopisy prohlédl. „Ani nejmenší tušení, paní F. Co znamenají podle vás?“

„Taky neumím odpovědět, Morte. Hlavně mě zajímá, jestli bych měla mít obavy.“

Naklonil hlavu na stranu. „Nejspíš si nějaký magor jen dělá legraci, jenomže jeden nikdy neví.“

„Jsou poslané z Ohia.“

„Vážně? Znáte tam někoho, kdo by něco takového provedl?“

Sebrala jsem dopisy ze stolu a strčila je zpátky do kabelky. Mám Morta Metzgera moc ráda, ale někdy ve mně vzbuzuje pocit marnosti.

„Co kdybyste mi je tu nechala?“ navrhl. „Mohl bych je poslat do laboroky, jestli nenajdou nějaké otisky.“

„To snad není nutné, Morte, ale děkuji za nabídku. Pravděpodobně jde jen o cvoka, jak jste říkal. Jak se má Maureen?“

„Parádně. Pořád sedí nad kuchačkama a hledá recepty na všemožné způsoby, jak připravit krocana.“

„Aha... No to je... báječné,“ vykoktala jsem, vstala a znovu mu poděkovala za jeho čas. „Nemůžu se dočkat, s čím přijde.“

Teprve když jsem vyšla ven, podvolila jsem se svým skutečným pocitům. Maureen je hodná ženská a v kuchyni ji to vážně baví, jenže má tendenci zkoušet *neobvyklé* přípravy normálních jídel, což se ne vždy vydaří. Snad se neurazí, když letos krocana upeču já podle starého osvědčeného receptu.

Když jsem projížděla centrem, zavolala na mě Tobé Wilsonová. Její manžel Jack je místní veterinář a těší se velké oblibě. Sesedla jsem z kola a připojila se k ní – seděla

na lavičce v malém parčíku s výhledem na zátoku. Tobé donedávna představovala tak trochu turistickou atrakci, totiž když vyvedla na procházku prasátko Kiwi. Mnoho návštěvníků Cabot Cove si mezi obvyklými fotografiemi z dovolené odváželo také snímky Kiwi s Tobé. Kiwi nedávno zemřela stářím, tak jsem Tobé vyjádřila upřímnou soustrast.

„Vždycky jsem se bavila tím, jak lidi při pohledu na ni reagovali,“ přiznala se. „Kiwi si pozornost užívala. Stýská se mi po ní.“

„Pochopitelně.“

„Jak se máte vy, Jessico? Šeptandou se ke mně doneslo, že se s novou knihou trochu trápíte.“

„To je pravda, a kdybych věděla, co je pro mě nejlepší, seděla bych teď u počítače a zuřivě bušila do klávesnice.“

„Vy to zvládnete,“ ujistila mě s úsměvem. „A bude skvělá jako vždycky.“

Kéž bych sdílela její jistotu.

„Už jste se seznámila s těmi novými, co se přistěhovali do vaší ulice?“

„Ještě ne. Vy ano?“

„Ano. Ona k nám dnes ráno přišla s kočkou, jmenuje se Emerson. Je milá a velmi plachá. Myslím majitelku, ta se jmenuje Linda.“

„Včera jsem Carsonovy viděla u Mary, když jsme tam byli se Sethem na snídani. K němu se zapsala jako pacientka. Tu a tam jsem je zahlédla přicházet nebo odcházet z domu, ale ještě jsme se neseznámili. Odkud jsou?“

„To neříkala, ale tady nikoho neznají. Ptala jsem se. Mara povídala, že Amanda si myslí, že by mohli být odněkud ze Západu, protože on je takový zamlklý hromotluk.“

Dům Carsonových původně patřil Amandě Butterfieldové, vdově po seržantu Irovi Butterfieldovi, jehož během druhé světové války zranil granát, ovšem seržant zemřel až

o několik desetiletí později. Jeho manželka Amanda už měla přes devadesát a před pár měsíci se odstěhovala do zařízení s pečovatelskou službou. Dům stojí na opačném konci ulice za mírnou zatáčkou, takže na něj z ostatních včetně mého není vidět. Carsonovi se tu objevili zhruba před dvěma měsíci, a přestože jsem je z dálky občas zahlédla, ještě jsme se osobně nesetkali. Jak jsem vyzorovala, lidí se spíš stranili. Linda byla drobná rezervovaná tmavovláška a zdálo se, že z domu vychází vždy jen za určitým cílem; manžel se jevil ve všech směrech mohutnější než ona.

„Už tolikrát jsem k nim chtěla zajít a představit se, ale zatím jsem se k tomu nedostala.“

„Měla byste. Zabydlet se v novém prostředí dá vždycky zabrat,“ prohlásila Tobé.

„Jsem ráda, že jste se o nich zmínila. Určitě je zajdu navštívit. Pozdravujte Jacka.“

Dojela jsem na kole domů, odbyla si nějaké domácí práce a pak jsem si udělala přestávku na oběd. Ve dvě, aniž jsem se vůbec podívala na počítač, jsem zabalila pár čerstvě upečených borůvkových muffinů, dala je do nákupní tašky a vyrazila na konec ulice k domu, který obývali nově přichozí občané Cabot Cove. Ve srovnání se sousedními domy patřil k těm menším a stál trochu dál od cesty. Byl postavený v rančerském stylu, obložený dřevěnými prkny, se vzrostlými udržovanými keři v předzahrádce a roztomilými růžovými záclonkami v oknech. Váhala jsem, jestli mám Carsonovy obtěžovat bez předchozí domluvy, ale jelikož jsem neznala jejich telefonní číslo, tak to asi bylo v pořádku.

Zaklepala jsem a čekala. Zasllechla jsem pohyb a mrzutý mužský hlas, jak se ptá: „Kdo to může být?“

Dveře otevřela žena, o níž už jsem věděla, že se jmenuje Linda.

„Omlouvám se, že jsem přišla bez ohlášení, ale chtěla jsem vás, i když dost opožděně, přivítat v naší čtvrti. Jsem

Jessica Fletcherová. Bydlím ve stejné ulici, jen kousek za zatačkou.“

Paní Carsonová se se zpočátku tvářila trochu zaraženě, ale brzy se usmála a řekla: „To je od vás, hm, milé, že si s námi děláte starosti.“

„Tyhle jsem upekla dnes ráno.“ Podala jsem jí balíček s muffiny. „Nejsou tak dobré jako ty z pekárny Charlene Sassiové v centru, ale prý do nich nemají daleko. Alespoň tak mi to bylo řečeno.“

„Děkuju. Určitě nám budou chutnat. Já jsem Linda, hm, Carsonová,“ představila se a třela si špičku nosu. „Ráda jsem vás poznala.“

Kolem kotníků se jí otřela černobílá kočka a usadila se jí mezi chodidly.

„A tohle musí být Emerson,“ řekla jsem a sklonila se, aby si kočka mohla očichat mou ruku.

„Jak to víte?“

„Moje známá Tobé Wilsonová mi prozradila, že jste dnes byla u nich s kočkou na prohlídku.“

Linda se krátce zamračila, ale pak se nervózně zahihňala. „Hloupá kočka, šlo jen o spolykané chlupy.“

„Emerson se jmenuje po básníkovi?“

„Ne. Podle univerzity.“

„Aha. Chodila jste tam?“

„Kam?“

„Přece na Emerson College v Bostonu.“

„Ne.“ Linda si prstem otřela rty. „Chodila tam moje kamarádka a tohle byla její kočka. Nemohla si ji vzít domů, protože její máma je alergická, tak ji dala mně. Přece jsem ji nemohla přejmenovat, vidíte? Takže se pořád jmenuje Emerson.“

„Aha. Ale zdá se mi, že u vás rozeznávám slabý bostonský přízvuk. Nebo se mýlím? Pocházíte odtamtud?“

Linda se poškrábala na boku nosu. „Boston je prý pěkné město. Někdy si tam musíme zajet.“

„No nic. Jsem ráda, že jsme se konečně seznámily. Vítejte u nás v Cabot Cove.“

Za Lindou se najednou objevil mohutný muž v černých tepláčkách, mikině a sandálech a podezřívavě si mě měřil. Rozježené vousy svědčily o tom, že už se několik dnů neholil. „To je Jessica Fletcherová,“ představila mě Linda. „Stavila se, aby nás pozdravila, a donesla nám muffiny.“

„Vážně? To je milé,“ pronesl muž a nakoukl do balíčku.

„Můj manžel Victor.“

„Dobrý den, Victore.“ Podala jsem mu ruku, která zmizela v té jeho jako míček v rukavici baseballového chytače.

„Už vás nebudu zdržovat.“

„Pozvali bysme vás dál,“ řekla Linda a ohlédla se, „ale pořád tu máme hrozný nepořádek. Ještě jsme se úplně nezabydleli“

„Vím, že stěhování není jednoduché. Pravděpodobně se uvidíme během oslav Dne díkůvzdání. Doufám, že dorazíte.“

„Viděla jsem upoutávku v novinách,“ prohlásila Linda, aniž se k něčemu zavázala.

Přemýšlela jsem, jestli mají děti, ale připadalo mi drzé vyptávat se. Dětem se naše každoroční oslavy líbí. „Taky v místním domově důchodců pořádáme sváteční večeři pro ty, co nemají kam jít nebo si nemůžou krocana dovolit. Vždycky se nám hodí ruce navíc.“

Pak mě napadlo, že když jsou ve městě noví, možná nemají na svátky nic v plánu. „Máte tady nějaké příbuzné?“

„Ne,“ odpověděla Linda; manžel se už mezitím vrátil do domu.

„Letos chystám na Díkůvzdání večeři u mě doma. Ke stolu se určitě vejdou další dva lidé – tedy pokud nemáte jiné plány.“

„No, já nevím. Je to od vás moc milé, my jsme nic neplánovali, fakt je to laskavá nabídka. Zeptám se manžela a zavolám vám. Můžeme se tak domluvit?“

„Samozřejmě. Moje číslo najdete v seznamu. Fletcherová, Jessica Fletcherová,“ zopakovala jsem a připadala si jako James Bond. „S ostatními hosty si určitě budete rozumět...“

Nevím, jestli to nějak souviselo, ale nezištná návštěva sousedů uvolnila mou mysl a já po několika dnech zase strávila pár plodných hodin u počítače. *To abych konala více dobrých skutků*, řekla jsem si, když konečně přišla správná slova.